

Í MELDRINUM

So leypji eg á sjógv til babba

Soleiðis segði tann tá trý ára gamli Hendrik við mammu sína, Sóleyg á Fríðriksmørk, triggjar ferðir, tá hon skeldaði. Pápin, Símun Pauli á Fríðriksmørk, gekk burtur á vári 1998 við Sjóborg, saman við pápa og beiggja Sóleyg, sum sat eftir við trimum smáum børnum. Hesum greiddi hon frá í KFUM&K í Klaksvík minningardag teirra sjólátnu

Leo Poulsen

2. apríl 1998 gjørdist ein lagnudagur fyri tað tá bert 27 ára gomlu Sóleyg á Fríðriksmørk. Hendan dagin gekk Sjóborg burtur við mann og mús, og Sóleyg misti alt í einum mannin, pápan og beiggjan.

Pápin, Tony Thomsen, var skipari og førdi eisini Sólborg, Símun Pauli á Fríðriksmørk, beiggjin Hannus Thomsen, Atli Bjartason og Hilbert Fonn, sum var vestmenningur, men giftur inn á Strendur.

Longu sum 14 ára gomul hitti Sóleyg Símun Paula, sum seinni bleiv maður hennara.

– Vit giftust 15. mai 1993, tá eg var 21 ára gomul og Símun Pauli 26, sigur Sóleyg á Fríðriksmørk.

Í oktober í 1994 varð fyrsta barnið føtt, sonurin Hendrik. Tá gekk Símun Pauli á Føroya Sjómannsskúla og Sóleyg á lærarskúla. Í august í 1996 varð eldra gentan fødd, og hon fekk navnið Marita, og í januar 1998 varð triðja barnið, Simona Paula, fødd.

– Nú áttu vit trý fitt og væl-skapt børn, og alt sá so ljóst út, sigur Sóleyg á Fríðriksmørk.

Maðurin, Símun Pauli, var heima frá januar fram til 31. mars hetta árið, tá Sjóborg fór sín síðsta túr.

– Tá gleddi hann seg at sleppa til skips aftur. Eg spurdi hann,

um hann ikki kundi verða heima ein túr aftrat, men tað vildi hann ikki. Orsøkin til, at eg spurdi, var, at teir vanliga vóru fyra mans við bátinum, men nú Símun Pauli eisini fór við, blivu teir fimm mans, og tí vildi eg hava hann at vera heima ein túr aftrat, sigur Sóleyg á Fríðriksmørk.

Einki serligt veður

Hon sigur, at maðurin kendi seg sum eina ónyttu at blíva við at liggja heima.

song, hóast tey høvdu hvør sítt kamar. Tá eg spurdi hann hví, svaraði hann, at hann so fegin vildi hava tey at gerast góð systkin, sigur Sóleyg á Fríðriksmørk.

2. apríl gjørdist dagurin, sum broytti alt fyri Sóleyg.

– Tann morgunin ringdi eg umborð, og babba tók telefonina. Vit tosaðu eina løtu og hann segði, at teir skuldu inn á Toftir at landa klokkan 18.30. So læt í honum, at tað var eitt sindur av vindi, og tá han segði soleiðis, visti eg, at

at eg hevði tosað við babba um morgunin, og at teir skuldu landa á Toftum klokkan 18.30, sigur Sóleyg á Fríðriksmørk.

Læsa ræðuleikan úti

Hon hugsaði als ikki um, at nakað var á vási, og var púra trygg.

– Um 20-tíðina vóru genturnar sovnaðar, og Hendrik sat á gólvinum og spældi við bilar, og eg sjálv stóð framman fyri vaskinum. Tá gekk hurðin, og inn koma Marta, systur mín, Sámal,

Hon fataði ikki beinanvegin hvat tað var, tey søgdu. Tað kundi ikki bera til. Sjóborg var jú á veg inn.

– Tað komu skjótt fleiri og fleiri fólk inn, og tá eg so sá, at prestur eisini kom at vitja, hevði eg bestan hugin at læsa hurðina fyri honum. Ikki tí at eg havi nakað sum helst ímóti presti, men eg havi hug at læsa henda ræðuleikan úti, sigur Sóleyg á Fríðriksmørk.

Hon helt onkursvegna, at um hon kundi læsa hurðina, helt alt fram soleiðis, sum tað átti at vera.

– Hetta er ringasta náttin, eg havi upplivað. At sita og bíða og desperat lurta eftir telefonini og vóna, at hon fór at ringja og siga, at teir vóru funnir aftur í øllum góðum, sigur Sóleyg á Fríðriksmørk.

Hon minnst eisini tøgna.

– Øll sótu og hugsaðu sítt, sigur Sóleyg á Fríðriksmørk.

Gott minningarhald

Hon sovnaði hesa náttina klokkan fyra, men vaknaði longu aftur klokkan sjey.

– Tá misti eg alla vón um, at teir fóru at koma aftur, og tað var ein ræðulig kensla, sigur Sóleyg á Fríðriksmørk.

Næstu dagarnar minnst hon ikki til fulnar.

– Tað komu nógv fólk at vitja, og tey vóru sera hjálpsom

Hann ætlaði sær oman á keiina og leypa á sjógv. So fari eg bara til babba, segði hann. Tá hann hevði sagt hetta triggjar ferðir orkaði eg ikki at hoyra hann siga tað meira, so eg segði við hann, at pápi tín eg langt úti, og hoppar tú á sjógv, finnur tú hann ikki kortini

– Men tað helt eg als ikki. Hann var so óførur við teimum eldru børnunum, so eg hevði góðar stundir at taka mær av tí nýføddu gentuni, sigur Sóleyg á Fríðriksmørk.

31. mars klokkan 20.30 skuldi manningin so vera umborð á Sjóborg, og tað seinasta, Símun Pauli gjørdi saman við børnunum, var at biðja Faðirvár.

– Hann legði so øll trý í okkara

so var veðrið einki serligt, sigur Sóleyg á Fríðriksmørk.

Símun Pauli og hinir vóru har frammi og skaffaðu, og tí vildi hon ikki órógv.

– Annars gekk annar apríl sína vanligu gongd, eg hevði vitjan av einari grannakonu, og tá klokkan

var hálvum seks ringdi mamma og spurdi, um eg hevði frætt nakað frá Símun Paula, men tað hevði eg ikki. Eg segði henni so,

maður hennara og mamma, og eg sá beinanvegin, at har var okkurt heilt, heilt galið, sigur Sóleyg á Fríðriksmørk.

Hon sigur, at tey sóu út sum triggir robotar og kvettu ikki í tvey.

– Eg spurdi so hvat feilt, og tá fingi tey so sagt, at Sjóborg var ikki komin fram, og at teir vóru farnir at leita, sigur Sóleyg á Fríðriksmørk.